

Prædiken til sidste søndag efter helligtrekonger

Joh. 12, 23-33

At hade sit liv ... Hvad er meningen med det? Bibelfundamentalistiske sekter, der tager Bibelens ord som guddommelige befalinger har ligefrem overfortolket de ord, og ment, at Jesus i grunden forlanger selvmord. Men alene sammenhængen og sund fornuft viser jo, at sådan skal det i hvert fald ikke forstås; for tager man livet af sig, kan man jo ikke gøre alt det andet, Han også forlanger ...

Hvad vil det så sige at "hade" sit liv? Ja, hvordan kan det være, at evangeliet kun er til i modsigelsen? At kornet må dø, for at det kan leve ... - At den, der hænger ved livet, mister det, medens den, der hader sit liv, får det evigt igen.

Hvordan kan det være, at evangeliet nærmest altid vender op og ned på vore begreber, og fremhæver det modsatte af, hvad vi mener, må være det rigtige og det bedste?

Vi mener jo, at døden tager alt det, der er noget værd i livet fra os. Men evangeliet siger: Døden er netop det, der gør livet til liv - og derfor må du ikke hade døden, for den er faktisk din livsbetingelse. Døden minder dig jo bare om, at du altså *er* i live, hver dag Gud vil unde dig, og derfor skal du langt snarere passe på ikke at forelske dig i livet -

for det er kun det, at du en dag skal slippe livet, der gør, at du helt og fuldt kan gribe det og leve denne dag.

Det handler slet ikke om at foragte livet eller at regne livet for ingenting. Det handler heller ikke om at elske døden og søge at slippe af med at leve. Selvom det kunne lyde sådan, når evangeliet taler om at hade livet. Had er at lægge afstand, at vende sig bort fra. Had er en følelse, en besættelse af tanken. Når man hader, vender man tankerne bort fra - eller imod det, man hader.

At "hade" sit liv er at holde tankerne borte fra at blive opslugt af alt, hvad der udelukkende angår én selv.

Det kan altså blive nødvendigt ikke at tage sit liv alt for højtideligt for ret at komme til at leve det. I modsat fald forelsker man sig i livet, og i alt, hvad der hører livet til. Og så kommer jo uvægerlig skuffelsen; om ikke før, så når døden slår ind og går på rov i det liv, vi så helt og hovedkulds har forelsket os i - og så kan det hænde, vi rigtig kommer til at hade det! Kommer til at hade - ikke livet - men hade at leve, og så bliver det for alvor slemt.

Altså må livet holdes på plads, så det bliver til at leve med. Men det kan vi ikke sige os

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

selv. Slet ikke.

Måske er det kun evangeliet, der kan sige os det - og kun ved at sige os imod. Ved at modsige det letkøbte glansbillede af livet, vi helst vil skabe os, men som uvægerlig bliver krøllet og skrammet, så vi kommer til at foragte det og vende os fra det. Evangeliet i dag vil sætte livet på plads for os, så vi kan leve med det, - leve, vendt mod livet selv i bevidstheden om, at døden er det eneste sikre vilkår.

Og når det så har sagt os dét, forlader evangeliet os ikke. Lader os ikke i stikken - ene med det liv, som vi har så svært ved at forliges med, og ene med den død, vi aldrig kan forliges med; fordi vi ved, at den vil komme og forlige sig med os.

Men evangeliet forlader os ikke. Det er netop det glædelige i Jesu Kristi gådefulde, meningstunge ord i dag: At Guds herlighed i denne verden går gennem vor død og grav - og kun den vej igennem. Og vor herlighed går derfor gennem Kristi død og grav - og kun gennem den!

’Eller ved I ikke, at alle vi, som er døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et helt nyt liv!’ skrev Paulus til de første kristne i Rom.

Dåben er en indgang til den sandhed i livet, at liv og død ikke kan skilles ad. Og hvis vi indrømmer det, hvis døden får det første ord, får livet det sidste!

Men vi vil helst ikke vide af døden. Vi vil redde så meget liv, vi kan, ved længst muligt at holde visheden om døden ude. Og derved

mister vi livet; det glider os af hænde, fordi vi bedrager os selv, når vi bilder os ind, at livet er uendeligt, og at der altid er liv nok, så vi behøver da ikke leve det så intenst og sandt lige nu.

I dag fejrer evangeliet den livsløgn til side. Og derfor er evangeliets ord en dom over denne verden. Evangeliet vil afsløre, at når denne verden dømmes om liv og død, dømmes den forkert - og dømmes dermed sig selv.

Med denne sidste søndag i Hellig-Tre-Konger-tiden løber jule-efterklangen ud. Fra i dag vendes blikket mod fasten og påsken:

”... nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig...”

Med de ord betegnede Jesus, hvordan han skulle dø, siger evangelisten.

Jesu død og opstandelse er ikke Guds nederlag over for den død, vi alle må bukke under for. Kristi død og oprejning er vores sejr sammen med Ham påskemorgen.

Fra i dag følger Han, der julenat blev et sårbart, dødeligt menneske som vi, hele den vej, vi alle må gå: Vejen gennem død og grav. For at jage denne verdens fyrste – dødens djævel – ud, og drage os til sig på den anden side graven.

Hans opstandelse – ja, ophøjelse fra gravens jord – er ikke Guds flugt fra vores dødsmerkede verden, men Guds evige kærligheds solidaritetserklæring med hvert dødeligt menneske. Med dig og med mig.

Påske betyder ”forbi-gang” – dødens forbi-gang. Døden kommer – ja – men her går den forbi! Kornet må dø i jorden for at kunne bære mange fold. Det er kristendommens

hemmelighed. Fra i dag bliver den hemmelighed åbenbaret for os, så det gælder enhver, der vil tro den:

”Når jeg bliver ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig ...”

Alle!

I Jesu Kristi navn: Amen.

Jørgen Kjærgaard

lektor ved Kirkemusikskolen i Vestervig

Salmer:

332, 601, 580, 220, 438, 473, 476